



וְאַרְיֵה סִיִּים בְּנֵי־יִנָּא. כָּל שְׁלֹשׁוֹךְ, בְּנֵי אַרְיֵה
 נִינְהוּ. דְּאִלְמָלָא אַתָּא גְּלִגּוּלָא מְסֻטְרָא דְאַחוּף,
 יתחלפון כָּל דִּיּוֹקְנֵינִי, וְיִתְעַרְבוּן אֵלַיִן בְּאֵלֵינִי.
 וְעַל דָּא יוֹדוּף אַחִיף, דְּלֹא הָוֵה חַד מְנַהוּן,
 בְּגִלְגּוּלָא דְשְׁלֵשְׁלָאָה דְבִנְיָן. יְדָךְ זְקִיף, דְּלֹא
 הָוֵה בְּךָ עֲרַבּוּכֵיָא אַחְרָא מְנִייהוּ. וְהֵינְנוּ מְטַרְף
 בְּנֵי עֲלִית, דְּלֹא הָוֵה טְרַפָּא לְאַחְרָא עַל פְּתוּרָךְ.
 כְּרַע, בְּמִיתַת עַר. רַבִּין, בְּמִיתַת אוֹנָן. לְבַתֵּר
 אַתְּגַבְרַי פְּאַרִי, לְאַקְמָא לְפָרְץ. וְכַלְבִּיא,

לְאַקְמָא לְזֵרַח. מִי יְקִימְנוּ, דְּכַתִּיב, (בראשית לח)
 וְלֹא יִסַּף עוֹד לְדַעְתָּהּ. וְתִרְגּוּם וְלֹא פִּסְק. מִי
 יְקִימְנוּ, מָאן הוּא דִּיִּמָּא, אֲסוּרָה אַתְתָּא דָּא.
 מָאן הוּא דִּיִּמָּא, הוּאִיל וְאֲשְׁלִימַת אַרְחָהָא,
 לֹא אֲצִטְרִיכָא לָךְ יְתִיר, יְבָמָה דָּא, פִּיּוֹן
 דְּאֲשְׁלִימַת אַרְחָהָא, לֹא אֲצִטְרִיכַת לָךְ יְתִיר,
 וְאַתְחַזִּיאַת לְאַתְפְּרָשָׁא מִינָּה, אֲבָל מִי יְקִימְנוּ,
 וְדַאי מַתְּמָן וְלִהְלָאָה אִיהִי דִּילֵיהּ. דְּהָא אֲפִיק
 מָאן דְּמַכְשָׁפֵשׁ בְּמַעָּהָא.

רְזָא סְתִימָא הַכָּא, אַחוּפֵי דְבַר נֶשׁ אֲמַאי. תו
 יְהוּדָה דְּהוּה אָבוּי אֲמַאי. אֶלָּא, הַהוּא
 דְּמַכְשָׁפֵשׁא בְּמַעָּהָא, חָמִי דְּמָאן דְּהוּה נְטִיר
 לֵיהּ, מְקַטְרַג לֵיהּ קְטְרוּגִין, בְּכָל סְטְרִין. בְּעֵי
 לְאַפְקָא. פִּיּוֹן דְּנַפִּיק, זְמִין לְאַחְרָא הַהוּא רוּחַ
 אַחְרָא, וְאַתְיִין לְאַעְלָא כְּמַלְקָדְמִין, עַד
 דְּאַתְבְּנִי כְּמַלְקָדְמִין, בְּחִילָא דְּקְטְרוּגָא תְּקִיף
 דְּקָא מְקַטְרַג בְּאַחוּפֵי. מַתְּמָן וְלִהְלָאָה שְׁרִיאַת
 אַתְתָּא דָּא לֵיהּ.

זְבָאָה חוּלְקָא דִּיהוּדָה, בְּקַדְמִיתָא הָוֵה גּוּר.
 לְבַתֵּר אַרְיֵה, דְּקָא אַתְּגַבְרַי וְאַתְפְּשֵׁט
 בְּחִילֵיהּ (וּלְבַתֵּר) אַרְיֵה. וְסִיִּים בְּלָבִיא. כָּל שְׁאָר
 בְּנֵי עֲלָמָא לָאוּ הָכִי, וְעַל דָּא יְהוּדָה כְּדַקְאֲמָרִין.
 רְאוּבֵן שְׁמַעוֹן לְוִי, הָא תְּלַתָּא, כְּדַקְאֲמָרִין.
 יְהוּדָה אַתְּחַבְרַי בְּהַדִּיּוּהוּ, וְכַלָּא כְּדַקָּא

וְאַרְיֵה סִיִּים אַתְּ הַבְּנִין. כָּל
 הַשְּׁלֵשֶׁת שְׁלֹךְ הֵם בְּנֵי אַרְיֵה,
 שְׁאִלְמָלָא בָּא גְּלִגּוּל מְצַד אַחִיף,
 יתחלפו כָּל הַדִּיּוֹקְנָאוֹת וְיִתְעַרְבוּ
 אֵלֶּה בְּאַלֶּה. וְלִכְּן יוֹדוּף אַחִיף,
 שְׁלֹא הִיָּה אֶחָד מֵהֶם בְּגִלְגּוּל
 הַשְּׁלֵשֶׁת שֶׁל בְּנֵיךְ. יְדָךְ הָרַם,
 שְׁלֹא הִיָּה בְּךָ עֲרַבּוּכֵיָה אַחֲרַת
 מֵהֶם. וְהֵינְנוּ מְטַרְף בְּנֵי עֲלִית,
 שְׁלֹא הִיָּה טְרַף לְאַחַר עַל שְׁלַחְנֵךְ.
 כְּרַע - בְּמִיתַת עַר. רַבִּין - בְּמִיתַת
 אוֹנָן. אַחַר כֵּךְ הַתְּגַבְרַי פְּאַרִי
 לְהַקִּים אֶת פְּרִץ, וְכַלְבִּיא לְהַקִּים
 אֶת זֵרַח. מִי יְקִימְנוּ? שְׁכַתּוּב
 (בראשית לח) וְלֹא יִסַּף עוֹד לְדַעְתָּהּ,
 וְתִרְגּוּם: וְלֹא פִּסְק. מִי יְקִימְנוּ, מִי
 הוּא שְׁאֲמַר אֲסוּרָה אֲשֶׁה זֹו. מִי
 הוּא שְׁאֲמַר, הוּאִיל וְהִשְׁלִימָה אֶת
 צְרָכֶיךָ, לֹא הֲצִטְרַכָּה לָךְ יוֹתֵר,
 יְבָמָה זֹו, פִּיּוֹן שְׁהִשְׁלִימָה דְּרָכֶיךָ,
 לֹא הֲצִטְרַכָּה לָךְ יוֹתֵר, וְנִרְאִית
 לְפָרֵשׁ מִמֶּנָּה. אֲבָל מִי יְקִימְנוּ,
 וְדַאי שְׁמִשֵּׁם וְהִלָּאָה הִיא שְׁלוּ,
 שְׁהִרֵי הוֹצִיאָה מִי שְׁמַכְשָׁפֵשׁ
 בְּמַעָּיָהּ.

סוּד נִסְתַּר כָּאן, אַחֵי הָאֲדָם לְמָה?
 וְעוֹד, יְהוּדָה שְׁהִיָּה אָבוּי לְמָה?
 אֶלָּא אוֹתוּ שְׁמַכְשָׁפֵשׁ בְּמַעָּיָהּ
 רוּאָה שְׁמִי שְׁשׁוּמַר אוֹתוּ, מְקַטְרַג
 עֲלֵיּוּ קְטְרוּגִים בְּכָל הַצְּדָדִים
 וְרוּצָה לְצַאֲת. פִּיּוֹן שְׁיַצָּא, זְמִין
 אַחַר אוֹתָהּ רוּחַ אַחְרַת, וּבָאִים
 לְהַפְּנֵס כְּמוֹ מְקַדָּם, עַד שְׁנַבְּנָה
 כְּמוֹ מְקַדָּם בְּכַחַת הַקְּטְרוּגִי הַקְּשָׁה
 שְׁמַקְטְרַג בְּאַחֵיו. מִשֵּׁם וְהִלָּאָה
 מַתְּרַת לוֹ הָאֲשֶׁה הַזֹּו.

אַשְׁרֵי חֲלָקוּ שֶׁל יְהוּדָה. בְּהַתְּחִלָּה
 הִיָּה גּוּר. אַחַר כֵּךְ אַרְיֵה, שְׁמַתְּגַבְרַי
 וּמַתְּפִשֵׁט בְּכַחוּ (אַחַר כֵּךְ) כְּאַרְיֵה.
 וְסִיִּים בְּלָבִיא. כָּל שְׁאָר בְּנֵי הָעוֹלָם
 לֹא כֵּךְ, וְעַל זֶה יְהוּדָה, כְּמוֹ
 שְׁאֲמַרְנוּ.

רְאוּבֵן שְׁמַעוֹן לְוִי - הִרֵי שְׁלֵשָׁה,
 כְּמוֹ שְׁאֲמַרְנוּ. יְהוּדָה הַתְּחַבְרַי



יאות. יששכר זבולון, תרין ירכין. אתר דינקי
נביאי קשוט. יששכר ירכא ימינא, פתיב (דברי
הימים א יב) ומבני יששכר יודעי בינה לעתים (פ"א
זבולון ירכא שמאלא) וכתיב, (דברים לג) שמח זבולון
בצאתך, ובשעורא רברבא, פתיב, (בראשית מט)
זבולון לחוף ימים ישפן והוא לחוף אגיות.
מאי טעמא. בגין דוירכתו על צידן. שיעורא
(פ"א דנרף דידיה) עד צידון.

בגמין, אשתאר לעילא בין ירכין, דהא יוסף
הוה דיוקניה בארעא, ולאשתמשא
בעלמא דא, ועמיה אשתמש משה, דכתיב,
(שמות יג) ויקח משה את עצמות יוסף עמו.
בגמין אסתלק לעילא, בגמין צדיקו דעלמא.
מברכין לתתא, דן ונפתלי גד ואשר. בירכא
שמאלא, דן עד פרקא דרגלא. פרקא
דרגלא נפתלי. ובגין כך, נפתלי אילה
שלוחה, קל ברגלוי. בירכא ימינא. גד, והוא
יגוד עקב, עד פרקא דעקב. אשר פרקא דעקב
ימינא. (דברים לג) וטובל בשמן רגלו. וכתיב ברזל
ונחשת מנעליך.

בר אלין, אינון דיוקנין עלאין, דיוקנא
דלעילא. ובגין דהו ברין ממש בהאי
עלמא, אתקנת בהו שכונתא, (דף ק"ה ע"א) באלין
תריסר פרקין, תריסר מתיחין, דאתמתחו
מישראל ממש. דכתיב, (בראשית מט) כל אלה
שכטי ישראל שנים עשר. מתיחין דישראל,
אלה אקרון. לאתמתחא שמא דמ"י, למהוי
בניינא כדקא יאות, למהוי ישראל בכללא
דשמא דאלהים. אל"ה איהו ישראל בכלל.
מ"י חבר (נ"א ברא) אלה בהדיה, והוה בניינא
שלים על תקונייה, שמא חדא ממש.

הדא הוא דאמר ליה ליעקב, ההוא ממנא
דעשו, דכתיב, (בראשית לב) פי שרית עם

עמם, והכל פראוי. יששכר
וזבולון שתי ירכים. מקום
שיונקים נביאי האמת. יששכר
נרף ימין, פתוב ומבני יששכר
יודעי בינה לעתים (זבולון נרף שמאל),
וכתוב (דברים לג) שמח זבולון
בצאתך. ובשעור גדול כתוב
(בראשית מט) זבולון לחוף ימים ישפן
והוא לחוף אגיות. מה הטעם?
משום שוירכתו על צידן. שעור
(הנרף שלו) עד צידון.

בגמין נשאר למעלה בין הירכים,
שרי יוסף היה דיוקנו בארץ,
ולאשתמש בעולם הזה, ועמו
השתמש משה, שכתוב (שמות יג)
ויקח משה את עצמות יוסף עמו.
בגמין הסתלק למעלה, בגמין
צדיקו של עולם.

מברכים למטה - דן ונפתלי גד
ואשר. בנרף שמאל - דן עד פרק
הרגל, פרק הרגל נפתלי, ומשום
כך נפתלי אילה שלחה, קל
ברגליו. בנרף ימין גד, והוא יגוד
עקב, עד פרק העקב. אשר פרק
של עקב ימין, וטבל בשמן רגלו,
וכתוב ברזל ונחשת מנעליך.

בר אלה הם דיוקנאות עליונים,
דיוקן שלמעלה. ומשום שהיו
בריות ממש בעולם הזה, נתקנה
בהם השכינה בשנים עשר
הפרקים הללו שנים עשרה
התפשטות שנתפשטו ממש
מישראל, שכתוב כל אלה שכטי
ישראל שנים עשר. התפשטות
של ישראל, אלה נקראים.
להתפשטות שם של מ"י להיות
בגין פראוי, להיות ישראל בכלל
של שם אלהים. אל"ה הוא
ישראל בכלל. מ"י חבר (ברא) אלה
עמו, והיה בגין שלם על תקונו,
שם אחד ממש.

והו שאמר לו ליעקב אותו
הממנה של עשו, שכתוב (בראשית
לב) פי שרית עם אלהים, (עם אנשים



ותוכל) למעלה, בתקוה ראשון
בבנין ראשון. כל אלה, ודאי בנין
ראשון הוא.

ורבן אין פליון לישראל לעולם
ולעולמי עולמים. וחס ושלום,
אלמלא יכלו, השם הנה לא היה.
זהו שכתוב (יהושע ז) והכריתו את
שמנו מן הארץ ומה תעשה
לשמך הגדול. שם הגדול זה
הבנין הראשון, שם הראשון
אלהים. ועכשו שישראל בגלות,
(יתחבר) כפיכול נפל כל הבנין,
ולעתיד לבא כשיגאל הקדוש
ברוך הוא את בניו מהגלות, מ"י
ואל"ה שהיו בפרוד בגלות
יתחברו כאחד, ושם האלהים
יהיה שלם על תקונו והעולם
יתבסם. זהו שכתוב (ישעיה ט) מי
אלה כעב תעופינה וכיונים אל
ארבתיהם.

ומשום שהיא שם אחד, לא כתוב
מי ואלה, אלא מי אלה, שם אחד
ללא פרוד, והוא אלהים. שעכשו
בגלות התעלה מי למעלה,
כפיכול האם מעל הבנים, והבנים
נפלו, והשם שהיה שלם, שהוא
השם העליון הגדול הראשון,
נפל.

ועל זה אנו מתפללים ומקדשים
בבתי כנסיות על השם הנה
שיבנה כמו שהיה, ואומרים
יתגדל ויתקדש שמייה רבא. אמן
יהא שמייה רבא מברך. מי זה שמו
הגדול? אותו הראשון של הכל,
משום שאין לו בנין אלא עמנו.
מ"י לא יבנה לעולם אלא באלה.
ועל זה באותו זמן, מי אלה כעב
תעופינה, ויראו כל העולם שהרי
השם העליון נתקן על תקונו.

ואם שמו הגדול הנה נתקן ונבנה
על תקונו, הרי ישראל שולטים
על הכל, וכל שאר השמות יחזרו

אלהים, (עם אנשים ותוכל) לעילא, בתקוה קדמאה,
בבנין קדמאה. כל אלה, ודאי בנין
קדמאה איהו.

ועל דא, לית שציאו לישראל, לעולם ולעלמי
עלמין. וחס ושלום אלמלא ישתציאו,

שמה דא לא הוי, הדא הוא דכתיב, (יהושע ז)
והכריתו את שמנו מן הארץ ומה תעשה
לשמך הגדול. שמה גדול, דא, בנין
קדמאה, שמה קדמאה אלהים. והשתא
דישראל אינון בגלותא, כפיכול כל בנין
נפל. לזמנא דאתי, כד יפרוק קדשא בריה הוא
לבנוי מגלותא, (יתחבר) מ"י ואל"ה דהנה
בפרודא בגלותא, יתחברון כחדא, ושמה
דאלהים יהא שלים על תקונייה, ועלמא
יתבסם. הדא הוא דכתיב, (ישעיה ט) מי אלה כעב
תעופינה וכיונים אל ארבתיהם.

ובנין דאיהו שמה חדא, לא כתיב מי ואלה,
אלא מי אלה, שמה חדא, בלא פרודא,
והוא אלהים. דהשתא בגלותא, אסתלק מי
לעילא, כפיכול אימא מעל בנין. ובנין נפלו.
ושמה דהנה שלים, דהוא שמה עלאה רבא
קדמאה, נפיל.

ועל דא, אנן מצלן, ומקדשן בבתי כנסיות, על
שמה דא, דיתבני כמה דהנה. ואמרי
יתגדל ויתקדש שמייה רבא. אמן יהא שמייה
רבא מברך. מאן שמייה רבא. ההוא קדמאה
דכלא, בגין דלית ליה בנין אלא בהדן. מ"י
לא יתבני לעולם, אלא באלה. ועל דא,
בההוא זמנא, מי אלה כעב תעופינה. ויחמוץ
כל עלמא, דהא שמה עלאה אתתקן על
תקונייה.

ואי שמייה רבא דא אתקן, ואתבני על תקונייה,
הא ישראל שליטין על כלא, וכל שאר שמהן יתהדרון על תקונייהו,



על תקונם, וישראל שולטים על הפל, שהרי כלם תלויים בשמו הגדול, ראשון לכל הבנינים. סוד זה, כשברא הקדוש ברוך הוא את העולמות. ראשון לכל הבנינים, שם זה נבנה, שכתוב (ישעיה מ) שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה. ברא שמו על תקונו. וכשברא אלה, ברא (שמו) אותו בכל החילות שנואיים לו להיות שמו על תקונו כראוי, שכתוב המוציא במספר צבאם.

מה זה במספר? אלא בן אחד שמאיר מסוף העולם ועד סוף העולם יש לקדוש-ברוך-הוא, והוא עץ גדול וחזק. ראשו מגיע לגבה השמים, וסופו מתפשטים שרשיו, ומשרשים בעפר הקדוש, ומספר שמו. ותלוי בשמים העליונים, וחמשה רקיעים תלויים ממנו עד המספר הזה, וכלם נוטלים שם זה בגללו, שכתוב (תהלים ט) השמים מספרים, בגלל מספר זה. כל (בשביל השם הזה מספר) השמים מרויחים את השם הזה בגללו. ועל זה המוציא במספר צבאם, שאלמלא מספר זה לא ימצאו חילות ותולדות לעולמים.

ועל זה כתוב (במדבר כג) מי מנה עפר יעקב ומספר את רבע ישראל. שנים הם שמנו צאן ונכנסו בחשבון על ידיהם, בגלל שלא שלטה בהם עין הרע. מי מנה עפר יעקב - הרי אחד שעשה חשבון. ומספר את רבע ישראל - הרי מונה אחר.

ועל שני אלה לא שלטה בהם עין הרע, שהרי מי מנה לעפר יעקב - אלה אותן אבנים (דרגות) קדושות, אבנים מפלמות שממן יוצאים מים לעולם. ועל זה כתוב (בראשית כח) והיה זרעך פועל הארץ. מה אותו עפר העולם

וישראל שליטין על פלא, דהא כלהו תליין בשמיה רבא, קדמאה לכל בניינין.

רוא דא, פד ברא קדשא בריך הוא עלמין. קדמאה לכל בניינין, שמא דא אתבני. דכתיב, (ישעיה מ) שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה, ברא שמיה על תקונייה, וכד ברא אלה, ברא (שמיה) ליה בכל חילין דיתחזון ליה, למהוי שמיה על תקונייה פדקא גאות, דכתיב, (ישעיה מ') המוציא במספר צבאם.

מאי במספר. אלא ברא חד דנהיר מסייפי עלמא עד סייפי עלמא, אית ליה לקודשא בריך הוא, והוא אילנא רבא ותקיה. רישיה מטי לצית שמא, וסופיה מתחין שרשוי, ואשתרשן בעפר קדישא, ומספר שמיה. ותליא בשמים עלאין, וחמש רקיעין תליין מניה, עד האי מספר, וכלהו נטלין שמא דא בגיניה דכתיב, (תהלים ט) השמים מספרים, בגין האי מספר, כלהו (ד"א בגין האי שמא מספר) שמים רווחין שמא דא בגיניה, ועל דא המוציא במספר צבאם, דאלמלא מספר דא, לא ישתפחון חילין ותולדין לעלמין.

ועל דא כתיב, (במדבר כג) מי מנה עפר יעקב ומספר את רבע ישראל, תרין אינון, דמנו עאנא, ועאלו בחושבנא על ידיהו, בגין דלא שלטא בהו עינא בישא. מי מנה עפר יעקב, הא חד, דעביד חשבנא. ומספר את רבע ישראל, הא מונה אחרא.

ועל תרין אלין לא שלטא בהו עינא בישא, דהא מי מנה לעפר יעקב, אלין אינון אבנין (ד"א דרגין) קדישין, אבנין מפולמין, דמנהון נפקי מיין לעלמא. ועל דא כתיב (בראשית כח) והיה זרעך פועל הארץ. מה ההוא עפר, עלמא מתברך בגיניה. אוף הכי (בראשית כב)